

Hol a bölcs?

Előfohász: „Féljétek az Urat, ti, szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére. Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni?” (Zsolt 34,10. 12-13) Ámen.

Gyülekező ének: 119. zsoltár :49-52: „Nagy szerelmem vagyok törvényedhez...”

Fennálló ének: 431. dicséret: „Úr Isten, kérünk tégedet...”

Keresztelő: Biki Ádám és Dávid

Fő ének: 512. dicséret: 1-5. verse: „Szólj, szólj hozzám Uram...”

Köszöntés: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai! Mert „ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?” Bizony, őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Róm 11, 33-36)

Lekció: Példabeszédek könyve 9. fejezet

„A bölcsesség házat épített magának, hét oszlopot faragott hozzá. Levágta marháját, megfűszerezte borát, és megterítette asztalát. Lányokat küldött ki, hogy így kiáltsanak a város magasán fekvő pontjain: Aki tapasztalatlan, térjen be ide! Az esztelennek pedig ezt mondja: Jöjjetek, egyetek a kenyereimből, és igyatok fűszerezett boromból! Hagyjátok el az együgyűséget, és éltek, járjatok az értelem útján! Aki megint a csúfolódót, maga fog pironkodni, aki megfeddi a bűnöst, magát szennyezi be. Ne fedd meg a csúfolódót, mert meggyűlöl téged, de fedd meg a bölcsét, az szeretni fog téged! Adj a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz, tanítsd az igazat, és ő gyarapítja tudását! A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a Szentnek a megismerése ad értelmet. Mert általam sokasodnak meg napjaid, és gyarapodnak életed évei. Ha bölcs vagy, magadnak vagy bölcs, ha csúfolódó vagy, magad vallodd kárát. A balgaság fecsegő asszony, együgyű, és semmit sem tud. Kiül háza ajtajába egy székre a város magaslatán. Így szólítja meg az arra járókat, akik egyenes ösvényeken járnak: Aki tapasztalatlan, térjen be ide! Az esztelennek pedig ezt mondja: A lopott víz édes, az eldugott kenyér kedves. De nem tudják, hogy az árnyak vannak ott, és vendégei a holtak hazájának mélyére kerülnek.”

Előima: Urunk, Előtted a sötétség elveszti erejét, az éjszaka távozik, és fényesen ragyog a nappal, mert jól tudjuk, mit jelent a Te bölcsességed, és mit jelent félni Téged, ó Felséges. Bocsásd meg nekünk, mennyei Édesatyánk, hogy amikor Te lehajolsz hozzánk, mi a saját életünk magasságába költözünk. Nem akarjuk és nem

is tudjuk megmondani Neked személyesen és egyértelműen, hogy egyedül Neked van mindenben igazad. Arcod elé járulunk, tekintettedben akar ma megfürödni lelkünk, hogy ebben a passziós időszakban, adj útmutatást, hogy ne bolyongjunk a világban, hogy a viharban is a menny ajándéka, az élő hit vezessen bennünket, a kegyelem óvjon bennünket az ördög kísértéseitől, hogy csak Te vezess minket, jó Pásztor, és védj meg a mindennapi eleséstől. Jöjj közénk, hogy dicsőítsük nevedet, kérünk, add nekünk szeretetteddel azt, amit hűséges művedről nap mint nap hirdetnünk kell. Segíts minket, ha hatalmába kerít a félelem, hogy ma is meghallhassuk hangod, amellyel a bölcsesség útján vezetsz és megnyugtatsz minket. Legyen a Te Szavad mindenkor meggyújtott mécses számunkra, mert a Te kezéd nem túl rövid, és a jövőben is segítségünkre vagy, ezért van reménységünk egyedül Benned. Várunk Téged, drága Krisztus, ma is, mert Igéd és a Szentlélek ereje által, tudod, mire van szükségünk. Kegyelmesen kérünk, tárd fel előttünk, mi a jó nekünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 139. zsoltár 3. verse: „Köröskörül rajtam minden...”

Textus: Pál apostolnak a Korintusiakhoz írott I. levele 1. rész 18-21. versei:

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. Mert meg van írva: „Véget vetek a bölcsék bölcsességének, és az értelmesek értelmét semmivé teszem.” Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket.” (IKor 1,18-21)

Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol célzottan nevezi igehirdetését keresztről szóló beszédnek. Ez a beszéd azonban teljesen abszurd. Korintusban a bölcsélet oldaláról akarták vizsgálni Jézus keresztjét. Mindenki annak bölcsessége érdekelte. Pál apostol emellett a nagy tudomány mellett nem bölcsességről, hanem Isten erejéről, az ő szeretetének, az ő hűségének a dinamikájáról beszél, aminek Ő az erőtlén a hirdetőjévé lett. Ez a beszéd Istenünk drága cselekedete. Ez az üzenet minden emberi várakozásnak ellentmond. Mert ez nem egy hittétel, hanem olyan része a Szentírásnak, amin áll vagy bukik minden, az élő hit, a mennyei hűség, az Úr félelme és a Szentnek a megismerése. Isten nem a saját bölcsességünk mércéje

szerint cselekszik, hanem gondosan elkészített mentő szeretete által. A bölcsek bölcsessége csak önmaguk körül forog: én értsem meg, az én értelmem fogja fel, az én piciny agyacskámgig jusson el, de hol van Ő, Aki cselekszik? Hol van a menny Ura? Hol van a föld és az ég Teremtője? Hol van az egész világmindenség Megváltója? Hol van Ő, Akinek mindene csak körülöttem forog. Az emberi bölcsesség és az Úrtól származó bölcsesség diametrális különbséget képeznek. Nem a saját bölcsességemnek az ereje, hanem a keresztről szóló beszéd hozza meg az emberek számára az üdvösséget. A bölcsesség ott kezdődik, ahol Istennek tetszett, nem pedig ott, ahol az ember versenytúróként akar leülni a Bibliája mellé és egy szuszra végig olvasni a passiót. Istennek tetszett, tehát az ő szuverén, szabad döntése, az ő jóindulatú szeretete, ami lehajolt az emberekhez, és számolni kell vele. Az ember tehát nem éri el Istent, hanem az Úr célba ér az ember életében. Ez egy paradox helyzet. Ki látott még ilyet? Épp ezért a keresztről szóló beszéd bolondság, nem tudják elfogadni még sokszor a gyakorlott hívők sem, hogy így – ilyen formában szeret az Isten, és mégis ez a valóság. Jézus keresztye megemészthetetlen falat, amit nem bírunk lenyelni. Nagy talány marad számunkra, és úgy vonul be minden ember életébe, hogy ez a kegyelem. Drága Testvéreim! Az a „gond - teher”, hogy a Krisztus keresztyét, senki se fossza meg igazi tartalmától, elsődleges gondja kell, hogy legyen a keresztyén közösségnek. A keresztről szóló beszédet helyes tartalommal, a Szentnek teljes ismeretével, az Úr félelmében kell hirdetni. Itt nem lehet mellébeszélés, ellébecolás, a kegyelem igei a legfontosabb áldások hordozói. Sokak számára ma is bolondság Krisztus keresztye és a róla szóló beszéd. Ma, a böjt II. vasárnapján gondolkodjunk el teljesen mélyen és őszintén afelett, hogy mi a tartalma a bizonyágtételünknek. Hogy állunk a keresztről szóló beszéddel mi magunk? A megfeszített Krisztust hirdetni nem könnyű. Ez nem egy a nagy teóriák közül az emberi üdvösségről, hanem az egyetlen út. Ezt nem a bölcselkedés tárgyává kell tenni, mert Ő maga lett bölcsességgé. Ez egy csúcstámadás az agyunk ellen, ez egy expedíció a saját

gondolkodásunk ellen. Az evangélium csak így érhet célba. Más út nincs, még akkor is, ha másokat ez megbotránkoztat, vagy a nevetség tárgyává teszi. Isten bölcsességét a legkomolyabb határozottsággal kell hirdetnünk. Ezt nem tudjuk és nem is lehet ésszel felfogni vagy megmagyarázni. A Megfeszített erőt képvisel, ami a kevélyeket és a bölcseket alázatra inti, a magabiztos embereket ledönti trónjáról, és megmenti a szegényeket és a nyomorultakat. Épp ezért ma mindent csak elfogadni lehet. Erről nem gondolkodni kell, ezt elfogadni kell. Ma csak egy imádság gyúlhat a szívünkben, hallva a bölcsesség minden fokozatát: „Add Uram, hogy hadd járjak az üdvösség útján, amit Te nyitottál meg számunkra.” Drága Testvéreim! A bölcsesség értékes mozzanata az emberi életnek. Légy bölcs, légy értelmes! – ezt olvassuk a Példabeszédek könyvében. „Az okosabb enged, a szamar szenved.” De mi a valódi, az igazi bölcsesség? Az, ami meglep, ami felfoghatatlan, az, ami magától a Szentlélek Istentől származik. Ugyanis a keresztről szóló beszédnek semmi köze a logikához vagy az ismeretláncokhoz. Pál apostol nem kísérleti órákat tart a laboratóriumokban, hogy alátámassza beszédét, Ő küldött, neki szólni kell a kegyelem ígét. Egyszerűen prédikál, szól, hirdeti az evangéliumot. Közli a tényeket. Ezért az evangélium felbecsülhetetlen bölcsesség, mert nem ésszel, hanem szívvel kell elfogadni és kimondani: **„Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért (IIK 9,15).”** Isten ma bennünket egészen Krisztus keresztre alá hajt, hogy meglássuk a Megfeszített megnyitotta az élet minden rejtekét. Ez az Ő nagysága és tettének súlya. Ott látjuk igazán távolságunkat Istentől, saját elidegenedésünket. Az emberi bűn terhét. És mégis itt találkozunk az isteni elengedéssel. Jézus keresztre tehát a legnagyobb felkiáltó- és intőjel, hogy milyen mélyre süllyedhetünk. Ma bele kell néznünk az isteni igazságnak az arcába, abban az arcba, akinek a szeretetét naponként eldobjuk és leegyszerűsítjük. Ott, ahol ez történik, ott Jézus keresztre botrány, bolondság és csak dühöt vált ki az emberből. A keresztről szóló beszéd életbölcsesség, hogy igazán forgolódni tudjunk az életben. Jézus keresztre tájékozódási pont, Jézus ugyanis meghalt

mindenkiért. A világ ezt az Úrtól jövő bölcsességet ma is gúnyos kacajjal illeti, mert nincs ereje, erre nem lehet azt mondani: „Ez a beszéd, így kell ezt csinálni!” Jézus ezt teljesen másképp tolmácsolja: „Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.” (Mt 7,14) Pál apostol ezt hirdeti. Mert a keresztről szóló beszéd az bizonyágtétel, és ezt hirdetni nem csak azt jelenti, hogy ismeretséget ápolok a Megfeszítettel, hanem terjesztem, hirdetem, továbbadom teljes bedobással, hogy én KINEK hittem. Pál életének öröme az a Krisztus, Aki megfeszítetett. Ő a Megfeszítettről tesz bizonyágtételt. Ez a mi életünk öröme is kell, hogy legyen. Mi, a megfeszített Krisztust hirdetjük. Mi, tudjuk, hogy hogy és hol állunk a hit dolgában. Ez a valóságos életöröm a böjt kellős közepén. Hogy az Atya elfogadott, új életet adott, a teljes szeretet fényözönében élhetek, Aki magához vont, engem, bűnöst elfogadott, Jézus Krisztusért hazavár, Megváltómért, Szabadítómért mellém áll, és bűnömért elfogad. Őt, a Krisztussá lett Urat hirdetjük az éltető és megszentelő Szentlélek segítségével: *„Jöjj, te szegény bűnös szenvedő, Vezet a kereszthez út. Érted meghalt a kereszten Ő, Vezet a kereszthez út. Jöjj, hadd ott életed gondjait, Urad a terhet leoldja itt. Jöjj szegény lélek, indulj el már, Vezet a kereszthez út. Hangzik az Ige oly édesen, Vezet a kereszthez út, De még a bűn rabja életem, Vezet a kereszthez út, Vezet út, vezet ám nem nekem, Gyarlónak nem szól a kegyelem, Neked szól, neked, indulj csak el, Vezet a kereszthez út. Óh, amint hallom ezt, úgy van-e? Vezet a kereszthez út. Bűnös a kereszthez juthat-e? Vezet a kereszthez út. Még nem is bántam meg bűneim, Átvész-e a halál töre-in? Jöjj szegény lélek indulj el már, Vezet a kereszthez út. Még le kell vetnem bűn-terhemet, Vezet a kereszthez út, Ingyen nyerném el kegyelmedet? Vezet a kereszthez út. Áldott az Ige, ám nem nekem, Szenteknek szól csak a kegyelem. Jöjj csak, jöjj még ma, indulj el már Vezet a kereszthez út. Hiszen a lelkemben hit sem ég, Vezet a kereszthez út. Szívem a bűn rabja egyre még, Vezet a kereszthez út. Nem tudok bűn nélkül élni sem, Nem tudok bűnbánón kérni sem, Indulj csak, még ma, indulj el már, Vezet a kereszthez út. Vágyam sem hajt indulás után, Vezet a kereszthez út. Nem viszek képmutatást csupán? Vezet a kereszthez*

út. Szégyenlem, oly nyomorult vagyok, Istenhez így nem indulhatok, Jöjj, csak, amint vagy indulj, siess, Vezet a kereszthez út. Urunk Igéje hív, halld a szót, Vezet a kereszthez út. Jöjjetek hozzám szomjúhozók, Vezet a kereszthez út. Nem érzem a szomjú életet, Nem nyújthat Ő csak itéletet. Jöjj, indulj még ma, siess, siess, Vezet a kereszthez út. Keresni jöttem, mi elveszett, Szól a Megmentő szava. Tévelygő báránylelkeket, Hívogat csak Ő haza. Lám ez az Ige hív engemet Én Uram áldom Te szent neved. Jöjj zengje karban az énekünk, Vezet a kereszthez út.” Ámen.

Utóima: „Van-e Isten az Úron kívül, és van-e kőszikla Istenünkön kívül? Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent.” (II Sám 22,32-33) „Mert erős vára vagy a nincstelennek, erős vára a szegénynek a nyomorúságban, oltalom a zivatarban, ...” (Ézs 25,4) „Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak arra, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk Istentől van.” (II Kor 3,5)

„Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát adott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél.” (IPt 1,21-23)

„Uram, kegyelmed betölti a földet. [...] Taníts engem helyes értelemre és ismeretre, mert hittel fogadtam parancsolataidat. Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet. Jó vagy te, és jót teszel, taníts engem rendelkezéseidre!” (Zsolt 119, 64a. 66-68)

„És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, [...] Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltatottak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg.” (Zsid 11,32-34)

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd!” (Péld 3,27)

Áldás: Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.” (Róm 12, 16) Ámen.

Záró ének: 296. dicséret: 2-3. 7. versei: „Ó gyöngyös drága korona...”